

[Baunsgaard.]

fortsat billigørelse af produktionen for øje. Ser man i dag hovedparten af de danske landbrugsbygninger, tror jeg, man vil blive klar over, at det er en stor opgave.

Delvis som følge af den stigende forskelsbehandling af dansk landbrug bliver det i stadig stigende grad industriens opgave at dække det voksende valutabehov. Det kræver formentlig ikke nærmere dokumentation, at dermed er stigende investering i anlæg af nye og forbedring af bestående industri-virksomheder en nødvendighed. Dansk håndværks rationalisering er en ikke helt uvæsentlig forudsætning for, at vi magter den industrielle ekspansion, og helt ligegyldigt er det heller ikke, hverken for dansk landbrug eller industri, om dansk handel har mulighed for at foretage den rationalisering af ikke mindst detaildistributionen, som andre lande har gennemført i langt højere grad end vi.

Ved siden af at advare imod forhastede beslutninger om ændringer af de regler, som delvis betinger de økonomiske forudsætninger for disse erhvervs investeringer, håber jeg at have anskueliggjort, at det ikke er så enkelt, som nogle mener, at gøre op, hvad der er mere eller mindre produktivt. Min omtale af disse erhvervsmæssige investeringsopgaver skal ikke opfattes som en prioritering fra min side i forholdet mellem private og offentlige investeringer. Tværtimod håber jeg hermed at have bidraget til en større forståelse også i erhvervslivet for, at et forstærket tempo i de offentlige investeringer er påkrævet.

Forholdet er nemlig det, at erhvervslivets egne investeringer i virkeligheden selv stiller en række krav om yderligere offentlig investering. Erhvervslivets egne investeringer kan kun udnyttes fuldt ud, såfremt der enten samtidig eller forudgående foretages de offentlige investeringer, som betinger erhvervslivets trivsel.

Det kræver næppe megen forklaring, at et moderne erhvervsliv forudsætter en moderne trafikudbygning, ligesom det næppe kan volde vanskeligheder at forstå, at med de stadig stigende krav om specialisering og med de stærkt voksende internationale forbindelser, Danmark har til omverdenen, må uddannelsen tilpasses den nye tid.

Vi er ikke tilstrækkeligt foran med trafik- og uddannelsesudbygningen til, at vi kan

slække på de senere års tempo, tværtimod. Vi har masser af fine veje ud over landet, men de store trafikårer, der på tilfredsstillende måde kan forbinde landsdelene, dem mangler vi. På uddannelsesområdet er meget gjort. Man må blot gøre sig klart, at der i et samfund i hastig udvikling ustandselig rejser sig nye krav over for uddannelsesvæsenet både ud fra de fordringer, samfunds- og erhvervsudviklingen stiller, og ud fra ønsket om at give alle unge den uddannelse, de hver for sig har evner til og forudsætninger for. Et industrisamfund kan vi også kun blive, såfremt sådanne ting som offentlige værker, telefonvæsen og andre telekommunikationsmidler er i orden.

Der er en ganske nøje sammenhæng mellem offentlige og private investeringer. Ikke alene stiller begge former krav til den samme pengekasse, men udnyttelsen er også betinget af en vis samtidighed.

Hvis jeg herefter skal vende mig til den opstilling over de offentlige investeringer, som økonomiministeren fremlagde sammen med sin redegørelse, så bliver det indledningsvis med en gentagelse af den tak, jeg fremførte til regeringen for, at den nu har givet et grundlag for det videre arbejde med at tilvejebringe en egentlig målsætning for de kommende års indsats. Jeg gentager denne tak, fordi jeg ikke ønsker, at mine følgende bemærkninger skal opfattes som sur kritik, men nærmest som en yderligere uddybning af behovet for det udvalgte, jeg foreslog i indledningen af min tale.

Som økonomiministeren fremhævede, nåede vi under den forrige regering frem til et system med 3-årige budgetter. Jeg deler ganske opfattelsen af, at 3 års budgetterne har dannet et værdifuldt grundlag for tilrettelæggelsen af investeringerne, ligesom der naturligvis er tilvejebragt en fastere rytme i det samlede offentlige byggeri. Men måske føler jeg stærkere, end det kom frem i økonomiministerens redegørelse, at 3 års budgetterne alligevel er mangelfulde, fordi de er tilvejebragt uden en tilfredsstillende afvejning af opgaverne på tværs af ministerierne. Jeg har fornemmelsen af, at metoden nu og da er den, at de enkelte ministerier udarbejder ønskelister, som så beskæres proportionalt ud fra hensynet til at opnå balance mellem opgaver og muligheder. Hvis det ikke er tilfældet, har jeg i